

- Това е поет в кавички. Постоянно праща стиховете си в редакцията, за да ги поместя в "Българан". Глупости и още какви! Но знаеш ли какво ми се случи с него? Дойде при мене, разговорихме се и помислих, че го убедих да почака с печатането на това, което пише. А знаеш ли той какво ми предложи? Каза ми: "Ти ги печати, пък ще делим хонорара наполовина!" Като му обясних, че редакцията не може да плаща дори на постоянните си даровити сътрудници, той добави: "То пък чак пък толкоз вече. Все ще намериш някой лев и за мене!" Говедо! Аз нямам пари за хляб, а бащината му парна мелница край Русе работи и печели за триста безделници като него. Хайде да си тръгнем, защото не мога да го гледам!

5. Човекът

Ликът на Смирненски е толкова разпространен, че няма човек, който да не го е виждал.

Много черти на характера му са оставили у мене незабравими спомени, ала други, които са общували по-дълго време с него, ще кажат повече за човека, когото смъртта грабна така рано от нас. Но аз не съм срещал и сигурно няма да средна тепърва в живота си сърце изпълнено с толкова човечност, каквото беше сърцето на Смирненски. Той беше толкова отзивчив към хорските страдания, че забравяше своите, които също тъй не бяха малко. Тази негова човечност беше изразена по особен начин в бците му. В тях имаше топлина, която веднага те грабваше и привързваше към него, преди още да ти е заговорил.

Безкрайна мъка му причиняваше бедността на хората, които виждаше около себе си, макар че сам не тънеше в охолство. Грижата за наследния беше негова постоянна спътница, голяма и черна грижа, която подкопа здравето му и скъси живота му тъкмо тогава, когато и дарбата му трябваше да се прояви със цялата си мощ. Бунтът на душата му, така силно изразен в много от стихотворенията му, клокоче